

jeg gerne henlede Opmærksomheden paa, at selve Boligproblemet har gennemgaaende her i Rigsdagen været behandlet som et Problem, der mere angik Bolignøden end just Arbejdsbeskæftigelsesgraden. Naar man derfor har valgt at indføre en Bestemmelse af denne Karakter i denne Lov, vil jeg gerne minde om, at selve Statsboligfondsloven, der var en Afløsning af det direkte Statstilskud, vel nok kan siges at have opfyldt en vis Opgave i de Aar, der er gaaet, nemlig at finansiere Byggeri, hvor det ikke var muligt at faa dette gjort ad privat Vej, men som bekendt blev der umiddelbart før Afslutningen af sidste Rigsdagssamling gennemført et Lovforslag, der betød en Afvikling af Statsboligfondsloven. Dette Lovforslag stillede 15 Mill. Kr. til Raadighed for Statsboligfonden for indeværende Aar og 5 Mill. Kr. for det følgende Finansaar. Det Forslag, som foreligger her, maa jeg da se som et Bevis for, at de 15 Mill. Kr. er opbrugt, og at man ønsker allerede i dette Finansaar at gaa videre ad denne Vej. Men hvis man skal se paa dette Forslag som en Foranstaltning mod Arbejdsløshed, ligger det dog vel formentlig saa, at selv om man forudsætter, at de 7 Mill. Kr. blev bevilget, vilde de Arbejder, som kunde komme i Gang derfor, neppe kunne tænkes at blive paabegyndt før ud paa Vaaren, og derfor tror jeg ikke saa meget paa dette Forslag som en Arbejdsløshedsforanstaltning. Desuden maa jeg minde om, at det fra vor Side var en udtrykkelig Forudsætning sidste Foraar, at den Lov, som da blev givet, var en Afviklingslov, og jeg kan ikke se, der er indtruffet noget som helst, som skulde kunne ændre dette vort Standpunkt. Det ligger nemlig saaledes, at samtidig med, at der ved Statsboligfondens Finansiering er blevet opført Lejligheder, ganske vist udelukkende smaa Lejligheder, staar der Mængder af større Lejligheder ledige i København. Jeg kunde derfor tænke mig, det var værd at overveje Foranstaltninger, hvorved disse Lejligheder kunde blive beboet. Det er jo muligt, at det i ikke ringe Grad vilde kunne bøde paa Bolignøden, hvis de Lejligheder kunde blive beboet, som nu staar ledige paa Grund af, at Folk ikke er i Stand til at betale det Indskud, som er nødvendigt, for at man kan komme derind, og fordi deres Fortjeneste gennemgaaende heller ikke er saa stor, at de kan udrede den Husleje, der maa forlanges. Vi er maaske nu kommet til det Punkt, hvor Rigsdagen bliver nødt til at beskæf-

tige sig med denne Sag, tage den op til nærmere Undersøgelse og foretage saadanne Foranstaltninger, at først og fremmest disse Lejligheder kan finde Lejere.

Dette Afsnit III i Lovforslaget om Foranstaltninger til Boligbyggeri vil da ikke kunne forvente at faa vort Partis Støtte.

Hvad Afsnit II angaar, er jeg paa et enkelt Punkt enig med den ærede Ordfører for det radikale Venstre, det ærede Medlem Hr. Dahlgaard, som udtalte, at Landbrugs-krisen er af et saadant Omfang og en saadan Karakter, at den vistnok i alle Retninger bliver undervurderet. Jeg tror, dette er fuldkommen rigtigt, men jeg tror tillige, at for saa vidt som man fra Lovgivningsmagtens Side tænker paa at foretage noget til Afhjælpning af denne Krise, vil den Vej, man her foreslaar, ikke hjælpe noget som Kriseforanstaltning. Den højtærede Erhvervsminister udtalte bl. a. ved Lovforslagets Fremsættelse, at glædeligvis havde Landbruget sine Afsætningsmuligheder i Behold, og dette er jo for saa vidt rigtigt, men der er dog et lille Men derved, og det er det, at der navnlig i et bestemt Land, men i øvrigt i flere, er lagt det danske Landbrugs Udørsel Hindringer i Vejen paa forskellig Vis. Under Finanslovbehandlingen her i Tinget i Fjor blev der fra alle Sider rejst Krav om, at der skulde gøres Forsøg paa at ændre dette gennem Forhandling bl. a. med Tyskland. Saadanne Forhandlinger blev ført og gav i visse Tilfælde et gunstigt Resultat for vort Vedkommende, idet enkelte Landbrugsprodukter saasom Heste og Slagteriaffald o. s. v. fik en Nedsættelse i Toldafgiften i Tyskland, og jeg tror, det, navnlig hvad det sidste angaar, har været til ikke ringe Gavn. Hvis dette Forslag nu skal ses som et Udtryk for, at Regeringen mener, der ikke længere er Vej frem gennem Forhandlinger med Tyskland om Toldloven, vilde jeg betragte det som en meget stor Kalamitet for Landbruget og vilde i høj Grad beklage, dersom man fra Regeringens Side ikke stadig var opmærksom paa dette Forhold. Lad mig i denne Forbindelse minde om, at der i forrige Rigsdagssamling blev nedsat et saakaldt Kriseudvalg, der bl. a. havde til Opgave at følge disse Forhandlinger. Det var af ikke ringe Interesse, at disse Forhandlinger paa denne Maade kunde følges fra Punkt til Punkt, at man kunde være à jour med, hvad der forelaa, og jeg vil gerne spørge den højtærede Statsminister, om han ikke paatænker at nedsætte et saadant Udvalg igen i denne Rigsdagssamling.

Ved en Gennemgang af Lovforslagets